

Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport
t.a.v. de Minister, mevrouw dr. E. Borst-Eilers
Postbus 20350
NL-2500 EJ Den Haag
Fax: 00 31 70 340 5210

Netanya, 14 juni 2000

Onderwerp: Inkoop som verzorgingstehuizen Israel

Archief Philip Staal

Uw kenmerk: DVVB/MB-U-2066605
Uw brief dd. 27 april 2000

Geachte mevrouw Borst,

Naar aanleiding van uw brief dd. 27-4-2000 willen wij het volgende opmerken.

U schrijft dat wij in onze brief van 9 maart 2000 de problematiek rond inkoop-sommen in verzorgingstehuizen in Israel duidelijk uiteen hebben gezet.

U stelt echter dat er naar uw mening in de praktijk geen onderscheid meer valt te maken tussen de kosten van de inkoop en de andere kosten die samenhangen met verpleging en verzorging. In dat opzicht verschillen wij met u van mening.

Wij zijn van mening dat er wel degelijk onderscheid valt te maken. In onze brief van 9 maart 2000 hebben wij u gewezen op de regelgeving binnen de AWBZ. Het is niet onze bedoeling de AWBZ in Israel van toepassing te laten zijn. De Wuv-wet is gelieerd aan de sociale wetgeving. Dit – het gelieerd zijn – wordt niet toegepast bij de uitvoering van artikel 20.3. Het gaat ons dan ook om de onrechtvaardigheden en de ongelijke berechtiging in deze.

U stelt in uw brief dat de AWBZ – net als bijvoorbeeld de AOW – een volks-verzekering is, die uitsluitend bestemd is voor Nederlandse ingezetenen; niet-ingezetenen kunnen aan de AWBZ geen enkel recht ontlenen. Echter, Nederlanders woonachtig in Israel, kunnen wel degelijk van de AOW gebruik maken (in het verleden heeft men zich voor grote sommen in de AOW ingekocht).

Via de vereveningsbijdrage heeft men altijd betaald voor de AWBZ.

Tot nu toe en ook nadat veranderingen – die u wilt doorvoeren in de dubbele aftrek AOW, naar aanleiding van de voorstellen gedaan door de Commissie Van Galen – van kracht worden, wordt de eigen investering in de oudedagsvoorziening afgetrokken van de Wuv.

Vanuit Israel gezien blijft het belangrijkste knelpunt artikel 20 lid 3 van de Wuv. Omdat wij de indruk hebben dat e.e.a. toch niet goed begrepen wordt, willen wij er nogmaals op ingaan.

Wij wijzen u erop dat iedere uitkeringsgerechtigde, die gebruik maakt van artikel 20.3,

nooit meer dan het hem of haar toekomende vrij te besteden bedrag (zakgeld) in handen krijgt. Met dien verstande dat mensen met een hoge grondslag meer zakgeld ontvangen dan mensen met een lage grondslag, omdat het vrij te besteden bedrag een percentage is van hun grondslag. Het vrij te besteden bedrag is dus niet gelieerd aan gelijke levensomstandigheden voor mensen in verzorgingshuizen, maar aan hun Wuv-grondslag. De uitgaven daarentegen blijven gelijk. Tandpasta e.d. kost voor iedereen hetzelfde.

Schematisch is de situatie het volgende:

de inkoopsum wordt betaald uit het vermogen van de uitkeringsgerechtigde, of moet door hem/haar geleend worden

maandelijks wordt een 48ste deel van de betaalde inkoopsum als kosten meegenomen bij de berekening van de vergoeding ex artikel 20 lid 3; hierdoor moet het vermogen van de uitkeringsgerechtigde (dat gebruikt is voor het betalen van de inkoopsum) uit zijn inkomen opnieuw worden opgebouwd (wat in vele gevallen niet lukt omdat het zakgeld niet toereikend is om de dagelijkse kosten te dekken)

de Pur is eventueel bereid de vermogensaftrek voor 48 maanden stop te zetten als het vermogen - wel of niet uit het eigen inkomen - is aangevuld, dan wordt de vermogenskorting weer geactiveerd. Dat betekent in de praktijk dat de mensen worden geconfronteerd met een vermogenskorting over door hen uit hun inkomen gespaard geld. Als men het vermogen niet heeft kunnen aanvullen, dan wordt de korting na het activeren geheven over niet meer bestaand vermogen. Conclusie: hoe dan ook worden de mensen onrechtvaardig behandeld.

U schrijft in uw brief dat er “in de praktijk vaak een ‘uitruil’ mogelijk is tussen de hoogte van de inkoopsum enerzijds en het in rekening te brengen verzorgingsstarief anderzijds”. De hierboven genoemde uitruil wordt door de uitkeringsgerechtigde wel zelf betaald:

omdat naar uw mening geen integrale en ongeconditioneerde restitutie van de betaalde inkoopsum mogelijk is, betaalt de uitkeringsgerechtigde de inkoopsum voor het grootste deel zelf door deze ‘uitruil’ profiteert de Wuv na 48 maanden van de lagere verzorgingsprijs, daar de cliënt deze verzorgingsprijs zelf kan betalen uit het inkomen en dus de aanvulling via artikel 20.3 laag is of nihil

De mogelijkheid om zonder inkoopsum, maar voor een hoge verzorgingsprijs, in een tehuis te gaan wonen, is niet voor iedereen haalbaar, daar het systeem in Israel (van de verschillende tehuizen) dit niet toelaat.

De Wuv neemt, in het kader van artikel 20.3, ook geen verantwoording voor de niet-uitkeringsgerechtigde nagelaten betrekking, terwijl het inkomen van deze nagelaten betrekking tijdens het leven van de Wuv-gerechtigde partner wel is meegenomen in de berekening van de Wuv-uitkering en van de verzorgingskosten.

In dit kader vragen onze leden niet om een ‘milde’ behandeling, maar om een rechtvaardige behandeling.

Ajalah concludeert dat de ouder wordende overlevenden van de Sjoa door artikel 20.3 en de uitvoering van dit artikel door de Pensioen- en Uitkeringsraad, weer dubbel worden benadeeld:

men betaalt de inkoop som zelf, uit vermogen of spaargeld
men moet het inkomen zelf terugsparen uit zijn inkomsten.

In diverse publikaties hebt u, mevrouw Borst, laten weten erg begaan te zijn met, en mee te voelen met de oorlogsoverlevenden. Daarom zou Ajalah – als de belangenbehartigingsvereniging van overlevenden van de Sjoa - heel graag in een persoonlijk onderhoud de problematiek, vanuit de Israelische optiek, met u willen bespreken.

Gaarne zouden wij van u willen vernemen wanneer u ons kunt ontvangen.

Met vriendelijke groeten en shalom vanuit Israel,

Berthie Nachbahr-Cohen, voorzitter Ajalah

cc. Tweede Kamer-fracties der politieke partijen
Ministerie van Financiën, de heer Chr. Ruppert
Pensioen- en Uitkeringsraad, de heer A.J. van Gils
Nederlands Informatie Kantoor te Jeruzalem, de heer W. van Gennip en mevrouw R. Polak